SUOMEN KANSA

VAPAA KANSALLINEN SANOMALEHTI

Näytenumero — **Maaliskuun 5 päivänä 1930** — **N:o 2**

ISÄNMAALLINEN kansalaisjärjestö.

Kansanvallan kehitys on näihin asti ilmennyt yhä tiukempiin karsinoihin puristautuvana puolue-elämänä. Puolueet eivät ole enää samanlaisissa olosuhteissa elävien ja samoin ajattelevien kansalaisten vapaita yhteenliittymiä, vaan ne ovat muodostuneet ahtaiksi järjestöiksi omine tarkoin määriteltyine ohjelmineen. Sensijaan että alunperin puolueen jäsenten mielipiteet määräsivät puolueen suunnan ja toiminnan, on kehitys kulkenut siihen suuntaan, että puolue pyrkii yhä tiukemmin sitomaan jäsentensä ajatuksen vapautta ja suorastaan pakottaa heidät noudattamaan puolueen toimintaohjelmaa, joka on ehkä laadittu kokonaan toisissa olosuhteissa tai vallan vieraitten voimien vaikutuksesta. Yksityinen kansalainen on pelkkä vaalinappula ja hänen arvonsa valikon jäsenenä sama olkoonpa hänen persoonallinen arvonsa suurempi tai pienempi.

Kaikki kehitys maailmassa ei ole oikeata ja puoluepuitteissa kasvanut valtioelämä on esimerkiksi meidän maassamme jo nyt johtanut sellaisiin hämähäkinverkkoihin, että kehityksen edelleen umpisilmäisesti samaan suuntaan jatkuessa ei muuta selvityksen mahdollisuutta ole kuin se millä Makedonian Aleksanteri muinoin ratkaisi gordilaisen solmun pulman: leikkaus.

ONNEKSI ON MEILLÄ viime aikoina ilmaantunut runsaasti merkkejä siitä, että puoluediktatuuri ei ole voinut täysin tukahduttaa todellisen kansanvallan persoonallista ajatuksenvapautta ja kansalaisten vapaata yhteenliittymistä samojen mielipiteiden ympärille erilaisista puolueryhmistä välittämättä. Viimesyksyinen isänmaallisten kansalaisten joukkoesiintyminen Lapuan tapahtumain johdosta oli suurenmoisen vapauttava ilmaus kansan syvissä riveissä vallitsevasta terveydestä, niinkuin se toisaalta oli merkille pantava osoituksena siitä kuinka kauaksi todellisesta kansasta puolueitten johtoelimet ja sanomalehdistö ovat näinä vuosina etääntyneet: tuskin ainoakaan puoluejohtaja silloin tiesi mikä henki kansan syvien riviën keskuudessa vallitsi, eikä yksikään Suomen puoluesanomalehdistä heti tajunnut Lapuan pienen välikohtauksen merkitystä — sehän kuitattiin aluksi pikku-uutisilla.

Ja edelleen: tämän vuoden valtiopäivillä on jo ennättänyt tulla esiin eräitä asioita, joitten käsittelyssä puolueaidat eivät enää kestäneet. Kieltolaista on tehty puolueasia, mitä se lainkaan ei ole, ja nyt tapahtui niin, että persoonallisuudet nousivat esiin kaikkien muiden puolueitten keskuudessa — paitsi kommunistien, joilla tässäkin kysymyksessä tietenkin on isänmaan asiaa korkeampana lakina kansainvälisen järjestön määräys.

Pohjaa siis on, nyt tarvitaan vain kiinteätä työtä oikeaan suuntaan.

SYKSYN KANSALAISKOKOUSTEN OTETTA ei ole hellitettävä eikä isänmaan asioitten hoitoa jätettävä jälleen puoluejärjestejen yksinomaiseksi huoleksi, niin kiihkeästi kuin sitä koetetaankin eräiltä tahoilta aikaansaada. Kansalaiskokousten kanta ei ole mikään hyökkäys kansanvaltaa vastaan. vaan täysin oikeutettu todellisen kansanvaltaisuuden vastalause puoluediktatuuria vastaan. Missään perustuslaissa ei liene pykälää, joka kieltää kansalaisia pohtimasta valtakuntansa sisäisiä asioita muissakin kuin virallisten puolueitten puitteissa.

Kansalaiskokousten kanta on saatettava pysyväksi tekijäksi Suomen julkiseen elämään. On väärä väite, että suljetulla ohjelmalla varustetut puolueet ovat ainoa muoto demokraattisen valtion kansalaisten valtiolliseen elämään osallistumista varten. Ovathan meillä näihinkin asti jo esim. talouselämän edustajat asettaneet ehdokkaita eduskuntavaaleihin, samoin kirkkokansa, raittiusväki, aitosuomalaiset y.m. kansalaisryhmät. Maataloustuottajat ovat esittäneet toivomuksiaan suoraan hallitukselle, niinikään osuustoimintaväki, urheilujärjestöt y.m.

Miksi eivät siis isänmaalliset kansalaiset yhtä hyvin voisi muodostaa omaa järjestöä, joka ulkopuolelta puoluenäkökohtain seuraisi asiain kehitystä ja valvoisi terveen tasapainon säilyttämistä maan asioissa. Maatalousjärjestöt valvovat maatalouden etua ja muiden ammatti- tai harrastuskuntain järjestöt kukin oman alansa asiain edistämistä — eivätkö isänmaan ja sen yhteisen kansan elinkysymykset ole yhtä arvokkaita, jotta niiden puolueetonta selvittämistä varten voitaisiin perustaa oikeutettu järjestö?

MEILLÄ ON VIIME VUOSIKAUSIEN AIKANA tuijotettu liian paljon puolueohjelmain ja kaikenkarvaisten aatteitten kirjaviin ohjelmalauseisiin ja erehdytty uskomaan, että myöskin isänmaallisuus on pelkkä kaunis aate, joka ei kannattajiltaan kaipaa muuta kuin hurskasta uskoa ja koreita sanoja juhlahetkinä. Isänmaallisuus on ollut meille tyhjä iskusana — mutta se ei saa olla sitä enää edelleen. Siitä on tehtävä kiinteä velvollisuus, pyhä asia, jota ei kukaan tämän maan asukas saa halveksia ja joka jokaisen tämän maan kansalaisen on asetettava yläpuolelle puolueryhmänsä ja yksityiselämänsä edun.

Ja ennenkaikkea: Isänmaallisuudesta on tehtävä työ. Työ, jota tehdään järkiperäisesti, jatkuvasti ja vakavasti tietoisena sen merkityksestä. Se ei ole mikään pieni tehtävä, joka voidaan kuitata muutamalla juhlapuheella ja ponsilauselmalla, vaan se vaatii johtajakseen ja valvojakseen pysyväisen elimen, joka ulottaa vaikutuksensa jokaiseen suomalaiseen kotiin.

KANSALAISKOKOUSTEN TOIMIKUNNAN jo koolle kutsumassa kansalaisten kokouksessa on tämä asia otettava esille ja järjestön perustus laadittava. Tulen, joka syksyllä leimahti, ei ole annettava hautautua sen päälle jo heiteltyjen turpeitten alle. Suomen kansa tarvitsee selvää valoa ja meidän valtioelämämme puhdistavaa tulta.

Yleisen huomion ansaitseva aloite.

Kommunismin ja juutalaisuuden keskinäistä suhdetta sekä niiden tarkoitusta selvittävä valistustyö pantu Suomessa alulle.

Viitasaaren isänmaallisten kansalaisten lentokirjaset „Juutalaisten osuus maailmantapahtumiin" ja „Kommunismin kulissien takaa".

Äskettäin on ilmestynyt pari yleistä huomiota ansaitsevaa lentolehtistä, jotka on julkaistu Viitasaaren isänmaallisten kansalaisten toimesta. Kun niissä käsitellään asiaa, joka kaikille isänmaallisille ja yhteiskuntaa säilyttäville kansalaispiireille on nykyisenä vakavana ajankohtana erinomaisen tärkeä, selostamme alempana niiden sisältöä.

Samalla tulkoon huomautetuksi, että ulkomailla on isänmaallisten kansalaisten toimesta jo kauan kiinnitetty huomiota kansainvälisen juutalaisuuden monessa suhteessa turmiolliseen toimintaan. Niinpä on m.m. Saksassa kenraali Ludendorff julkaissut useita asiaa koskevia kirjoja, samoin kuuluisa autokuningas Henry Ford, jonka teos on ilmestynyt suomeksikin nimellä "Kansainvälinen juutalainen". Kun juutalaisuus kommunismin muodossa on viime vuosien aikana Suomessakin käynyt uhkaavaksi vaaraksi kansalliselle valtiollemme, on täysi syy ryhtyä isänmaallisten ja kristillissiveellistä maailmankatsomusta kannattavien kansalaisten keskuudessa julkisesti selvittämään sen luonnetta ja tarkoitusperiä.

Viitasaaren isänmaallisten kansalaisten toimesta nyt tehty aloite ei ole mikään hetkellinen päähänpisto, vaan kysymykseen perusteellisten tutkimusten kautta täysin perehtyneitten henkilöitten toimintaote. Se, että aloite tällaisessa asiassa lähtee maaseudulta, ei itse asiassa ole lainkaan merkillinen seikka, vaikka se ensi vaikutelmalta saattaa sellaiselta tuntua. Asiain kehitys viime vuosina on yleensä käynyt siihen suuntaan, että henkisen elämän syvälliset virtaukset kypsyvät ja puhkeavat maaseudun hiljaisen kansan keskuudessa.

"JUUTALAISTEN OSUUS MAAILMANTAPAHTUMIIN"

on nimenä lentolehtisellä n:o 1, mottolauseeena "Luotamme Jumalaan ja Suomen kansaan' sekä alaotsikkona "Vakava sana vakavana aikana".

Siinä selostetaan aluksi kansainvälisen juutalaisuusliikkeen syntyä ja kehitystä. Se pohjautuu heidän uskontoonsa, joka opettaa, että kristityt kansat ovat epäjumalanpalvelijoita, mutta juutalaiset Jumalan valittu kansa. Heidän raamatustaan, Talmudista nähdään heidän suunnaton kansallisylpeytensä, muitten kansain rajaton halveksiminen, sammuttamaton Kristusviha ja heidän toivonsa kerran päästä hallitsemaan koko maailmaa. Juutalaisten tulee särkeä kaikki muut kansat rautaisella valtikalla ja musertaa heidät kuin saviastian.

VAPAAMUURAREITTEN nimellä kulkevan salaseuran avulla ovat juutalaiset eri maissa koettaneet pyrkiä maailmanvaltaan. Ihmisyyden, veljesrakkauden, rauhanaatteen ym. kauniiden harrastusten varjolla ovat he käyttäneet kaikkia keinoja ei-juutalaisten kansojen orjuuttamiseksi, köyhdyttämiseksi ja tyhmistyttämiseksi. He ovat käyttäneet sanomalehdistöä, koulua kirkkoa ja uskontoa välikappaleinaan maailmanvallankumouksen aikaansaamiseksi, isänmaallisen ajatustavan pois kitkemiseksi sekä nykyisen yhteiskunnallisen ja valtiollisen järjestyksen kumoamiseksi. Juutalaiset ovat aina asettuneet vallankumouksellisten puolelle ja käyttäneet älynsä, neronsa ja rahojensa avulla kapinoitsijoita omien maailmanvaltaustarkoitustensa hyväksi. Sentähden on kaikkien vallankumousten aikana juutalaisten mahti tavattomasti noussut.

JUUTALAINEN RAHARUHTINAS Rotschild hallitsee englantilaista rahamaailmaa, juutalainen Cremieux laski juutalaisuudelle vankan perustuksen Ranskassa. Saksassa ovat heidän hallussaan kaikki suuret pankkiliikkeet, surimmat sanomalehdet, yleinen sähkösanomatoimisto sekä suurimmat kauppayhtiöt. Juutalainen Hugo Stinnes uhkasi ostaa koko Saksan!

Korkein on juutalaisten lukumäärä ja valta nykyisin Venäjällä, jossa heitä asuu 7 miljoonaa. Heidän hallussaan on koko maan äärettömät rikkaudet, sanomalehdet, kirjallisuus, teatterit ym.

MITÄ PELIÄ JUUTALAISET HARJOITTIVAT MAAILMANSODAN aikana näkyy siitä, että he ovat äärettömästi rikastuttaneet itseään Euroopan kansojen köyhyyden, kurjuuden ja onnettomuuden kustannuksella. "So-

(Jatk. 2 siv.)

„Sinisukkakulttuuria".

Luimme eräästä maaseutulehdestä otsakkeella »Maalaisen mietelmä taiteesta» varustetun petiittijutun, joka koski äsken ratkaistua uuden eduskuntatalon seinämaalauskilpailua. Kirjoituksessa sanottiin m.m:

»— — — tuntuisi taidemaailman järkeilyn hienouksiin perehtymättömästä joka tapauksessa miellyttävämmältä ajatus saada ulkomaalaisellekin pääkaupungissamme näyttää joitakin kotoisaiheisia monumenttaalitaideluomia, eikä vain tuollaisia perin vierailta tuntuvia ja abstraktisista maailmoista haettuja esityksiä kuin nyt ovat puheena olevassa kilpailussakin palkitut työt. Sillä ensi vaikutelma, minkä saa katsellessaan esim. parhaaksi arvosteltua ehdotusta sanomalehden pienoisjäljennöksenä, on että siinähän on nyt kuvattuna keisari Caligulavainajan äskettäin Nemi-järvestä nostettu huvipursi aitoroomalaispiirteisine peränpitäjineen, — tai jotain sentapaista! Mitä luulisi moisella »kompositiolla» olevan tekemistä *Suomen* eduskunnan istuntosalin koristamisen kanssa? Tai ehkäpä palkintolautakunta on tullut pitäneeksi tuota kuvaan sisällytettyä jo kovin väljähtynyttä »valtiolaivan» vertauskuvaa siksi painavana, että on senvuoksi asettanut kuvan ensitilalle. Siinä tapauksessa olisi ehdotusta sikäli parannettava, että meille tutumpi »laivanvarustaja» ja tietäjä-lainlaatija, vaka vanha Väinämöinen, asetettaisiin *suomalais*-tekoisemman purren peräsimeen! Silloin tulisi asiaan enemmän ajatusta ja teoksesta näin muokattuna voisi valmiina ehkä sukeutua kunnioitettava lisä kansainväliseenkin taideaartehistoon — — —»

Huomautettakoon heti tämän sitaatin perään, ettei kysymyksessä oleva kirjoittaja ole mikään »maalaistollukka» tavalliseen pääkaupunkilaissanontatapaan, millä ylimielisesti kuitataan kaikki maaseudulta käsin tapahtuva »hienompiin asioihin» kajoaminen, vaan täysin pätevä asiantuntija juuri kysymyksessä olevalla alalla.

MEIDÄNKIN MIELTÄMME on jo pitkän aikaa kiinnostanut rakkaan isänmaamme taide-elämässä havaittavat — anteeksi nyt vain suorat sanat — *puolivillaisuus*. Luulemme myöskin, että emme yllä mainitun kirjoittajan kanssa ole ainoita ihmettelijöitä, vaan että meitä on hyvin paljon.

Eikä totisesti ole mikään kumma, että »yksinkertainen rahvas» kiinnittää huomiotaan tuollaisiin kovasti hienoja vaistoja edellyttäviin asioihin, sillä niitä esiintyy meillä tuon tuostakin niin räikeässä muodossa, että ihmisen täytyy olla jo henkisesti täysi lipeäkala ellei hän huomaa niissä humbuugia.

Jonakin kulttuurikauden käännekohtana, jolloin terve maku alkoi nostaa päätään mauttomuuksiin saakka kehittynyttä hienostelua vastaan, keksittiin Ranskanmaassa iskusana »*sinisukka*», jolla osuvasti luonnehdittiin pinnallisen kulttuurin varjolla keikaroivia hienostelijoita. Meidän tekee suuresti mielemme omistaa tämä sama määritelmä eräälle osalle meikäläistä taiteellista maailmaa. Onhan meillä olemassa kokonainen kirjallisuus, joka rakentuu kokonaan ulkonaisten tyylikeinojen varaan, ovathan useimpien lehtien taidearvostelut ja pakinat aivan pelkkää koketeerailua, ilmaisten jokaisella rivillään vain kirjoittajan taitavuutta, tietävyyttä ja tärkeyttä, samalla kun asiallisuus pitkin matkaa tekee mitä naurettavimpia häränpyllyjä.

Suomalainen maalaustaide oli äskeisinä takavuosina rehevimmin alkuvoimaista muihin taidelajeihin verrattuna, mutta nykyisin näyttää hienostelu päässeen senkin alan harjoittajain piirissä arveluttavasti valtaamaan alaa. Ulkomaiset taidekeskukset ovat pikku stipendien ja mukavien liikenneyhteyksien kautta tulleet entistä lähemmäksi ja lyhytaikaiset käynnit niissä ovat antaneet nuorille taiteilijoille pinnallisen varmuuden työssään. Lisäksi on eräitten taidearvostelijain pelkästään näkemisyytensä varaan

Eräitä mietteitä rikollisuus-pulman selvittämisestä.

Julkisessa sanassa on viime aikoina tuskin mistään asiasta kirjoitettu ja mielipiteitä esitetty siinä määrässä kuin vaikeaksi käyneestä rikollisuuskysymyksestämme. Asia onkin epäilemättä huomion arvoinen, sillä rikollisuuden lisääntyminen meidän maassamme on jotakin niin tavatonta, ettei ole suinkaan ihme vaikka siihen yleinen mielenkiinto kohdistuukin.

Niissä lausunnoissa ja mielenilmauksissa, joita sanomalehdistössä jatkuvasti julkaistaan, näyttää yleinen suunta olevan se, että rikollisuutta on meillä entistä tarmokkaammin ja entistä ankarammilla pakkokeinoilla käytävä vastustamaan. Tähän suuntaan viittaavat m.m. vaatimukset kuolemanrangaistuksen ja vesi-leipä-vankeuden käytäntöönottamisesta sekä poliisi- ja järjestysvallan lujittamisesta ja vahvistamisesta. Etteivät nämä vaatimukset ole tulleet hyväksytyiksi, riippuu osaksi vastenmielisyydestä palata jo entuudestaan epäinhimillisiksi myönnettyihin rankaisutapoihin ja osaksi siitä, että suunnattomasti lisääntyneen rikollisuuden edellyttämä suhteellinen lisäys poliisivoimissa vaatisi niin suuria kustannuksia, ettei mikään hallitus ole katsonut voivansa tuota lisäämistä ehdottaa.

NÄINOLLEN ON SIIS KEKSITTÄVÄ MUITA KEINOJA olojen parantamiseksi, s.o. sellaisia keinoja, jotka eivät ole barbarisia eivätkä kysy kustannuksia.

Kun poliisi meillä toistaiseksi pystyy tyydyttävästi selvittämään kaikki törkeämmät ja vähäisemmätkin rikokset — alkoholin salakauppaa ja kuljetusta lukuunottamatta — huolimatta siitä, että rikollisuus on paisunut entisestään moninkertaiseksi, ja poliisia on lisätty vain murto-osalla rauhanaikaisesta vahvuudestaan, niin on tästä vedettävä se johtopäätös, ettei poliisivoiman lisääminen yksinomaan meitä pahasta päästä.

Poliisi voi kyllä vaikuttaa rikollisuutta hillitsevästi ennaltaehkäisevällä toiminnallaan, mutta on tämä toiminta ymmärrettävistä syistä tehokasta ainoastaan kaupungeissa ja muissa taajaväkisissä yhdyskunnissa. Harvaan asutulla maaseudulla sen merkitys sitävastoin on jokseenkin pieni.

KOSKA SIIS EI TAHDOTA POLIISIN LUKUMÄÄRÄÄ NYKYISESTÄÄN MONINKERTAISTUTTAA, emmekä edes usko tämän keinon asiassa auttavan, emmekä myöskään halua rangaistusten laatua tehdä nykyistä ankarammaksi, niin on meillä jäljellä ainoana keinona rikollisuuden vähentämiseksi *lakata rankaisemasta pieniä rikosjuttuja*, joiden ansiosta vankilamme nyt ovat täpösen täynnä, niin että vankilarangaistuksen tehokin on muuttunut miltei negatiiviseksi. Entisaikaan vankiloissa juuritettiin pois rikollisia taipumuksia, nyt niitä siellä hoidokkeihin istutetaan — henkisen tartunnan kautta.

Meillä on laissa säädettynä, että kaikki rikokset, jotka laki määrää rangaistavaksi, ovat poikkeuksetta syytteeseen saatettava. Tätä kohtaa ei aikaisemmin ole kovin ahtaasti tulkittu, vaan pitivät entisajan nimismiehet ja poliisimestarit oikeutenaan kohtuullisuussyistä päästää pienissä asioissa *varoituksellakin*. Tämän käytännön ovat kuitenkin lopettanut raittiusviranomaisten taholta viime vuosina tulleet lukuisat ilmiannot poliisiviranomaisia vastaan kysymyksen ollessa väkijuoma- tai juopumusrikoksista.

TÄMÄN LISÄKSI ON MEILLÄ JUOPUMUSRIKOKSEN KÄSITETTÄ TAVATTOMASTI LAAJENNETTU, niin että niiden luku on lisääntynyt viime vuosina lähes kymmenkertaiseksi. Kun vielä lisäksi on tullut moottoriajoneuvoliikennettä säännöstelevien lakien rikkomukset, joita niitäkin meillä hyvin muodollisesti ja summamutikassa pannaan syytteeseen, — juuri äskenmainitusta syystä, niin huomaamme, että rikosten luvun tavaton lisääntyminen onkin syntynyt jotakuinkin keinotekoisesti, ilman, että kansamme suuri enemmistö olisi pahempitahtoista kuin ennenkään.

TÄSTÄ RANKAISEMALLA TAPAHTUVASTA PAKKOKASVATUKSESTA tavallaan voi johtua myös väkivaltarikosten suuri lisääntyminen. Pakkovalta — yhteiskunnankin taholta tuleva — herättää aina vastapainoksen uhmamieltä, josta on vain lyhyt askel väkivaltaisiin tekoihin. Emme väitä tätä ainoaksi syyksi, mutta merkityksensä silläkin on.

Väkijuomalainsäädäntö on samoin syynä siihen, että suuri osa kansaa näkee poliisissa harmillisen kiusanhengen, johon on vaikeata luontevasti suhtautua. Kun väkijuomien saantia ei ole kyetty lopettamaan, ja osa kansaa niitä edelleenkin haluaa nauttia, niin tämäkin seikka osaltaan vaikuttaa haitallisesti poliisin ja yleisön luottamukselliseen suhtautumiseen. Kyräilyä puolelta jos toiseltakin!

On peräti surkea harhaluulo, että *suomalaiset olisivat käyneet pahemmiksi ja rikollisemmiksi* kuin ennen. Asia on varmasti päinvastoin, sillä yleissivistys on viime aikoina arvaamattomasti lisääntynyt ja samalla varmasti myös ihmisten tahto hyvään. Pikemminkin voidaan sanoa syyn nykyiseen surkeuteen olevan siinä, että *taitamattomalla lainsäädännöllä on yhteiskuntaelämälle välttämätön rauhallisuus ja levollisuus hävitetty ja yhteiskuntaa pidetään jatkuvasti sotatilassa.* On harhauskoa, että laki — kuinka korkeita ihanteita tavoittava tahansa — voisi tehdä kansan hyväksi. Pyrkimyksen hyvään tulee olla lähtöisin itse kustakin yksilöstä ja yhteiskunnan asia on vain luoda ihmiselämälle välttämätön ulkonainen turvallisuus ja rauhallisuus, eikä tässäkään ole pakkoa käytettävä enempää kuin aivan välttämätöntä on.

EDELLÄ ESITETTYJEN MIELIPITEIDEN NOJALLA rohkenemme esittää seuraavaa:

1) Vankilat olisi vapautettava juopumuksen tähden istuvista ja valmistettava sinne tarpeeksi eristettyä yksinäisyyttä todellisille rikollisille sekä puukottajille ja miestappajille.

2) Pienien rikosten syyttäminen olisi jätettävä vastuunalaisten poliisipäällikköjen harkinnasta riippuvaksi. Ainoastaan valtiolle kuuluvien verojen ja maksujen viipillinen pidättäminen olisi aina ja jokatapauksessa rangaistava.

3) Juopumusrikoksen rangaistavaisuuden käsite olisi palautettava sellaiseksi kuin se oli ennen v. 1921.

4) Olisi pyrittävä siihen, että yhteiskunnan taholta tuleva holhous supistuu mahdollisimman vähiin ja annettava kansan tapojensa mukaisesti hoitaa itseään niin paljon kuin suinkin mahdollista. (Eikö virkamiehistöä juuri tällä tavalla voitaisi supistaa!).

5) Poliisin olisi suunnattava koko tarmonsa ammattimaisten rikollisten lannistamiseen. Jos se on luottamuksellisissa väleissä yleisön kanssa, niin se voi odottaa tältä entistä suurempaa apua ja tukea työssään.

AJANKUVA.

Mellastajat pahoinpitelevät poliisia — yleisö katselee huvitettuna.

Viime maanantaina iltapäivällä ajelivat Vaasassa pika-ajuri Harald Martin ja talokkaat Eero ja Jaakko Järvi humalaisina Martinin hevosella ympäri kaupunkia. Ajo alkoi herättää poliisin huomiota ja eräs vartiokonstaapeli yritti pidättää miehet.

Tällöin alkoivat miehet pahoinpidellä poliisia. Martin sieppasi poliisin patukan ja alkoi sillä lyödä konstaapelia, joka joutui hevosen jalkoihin, niin että hevonen ja reki menivät hänen ylitseen. Muuan talonomistaja, joka näki tapauksen, tuli poliisin avuksi ja kutsui lisää apua. Paikalle oli kerääntynyt kyllä runsaasti väkeä katselemaan mellastajain "urotyötä", mutta he eivät puuttuneet asiaan. Lopuksi kuitenkin saapui apua ja mellastajat pidätettiin. Poliisin univormu repeytyi pahoin ja hän sai useita vammoja.

TOTUUS KIELTOLAKI-ASIASSA

on saatava selväksi ja alkoholikysymys ratkaistava vapaan, terveen järjen pohjalla.

Maamme eri puolueitten ohjelmat ovat kokoonpannut kauniista korulauseista. Niissä puhutaan lukuisista toimenpiteistä, joita mikin puolue ryhtyy toteuttamaan saadakseen yhteiskunnalliset ja valtiolliset olomme mahdollisimman hyviksi. Puolueohjelmissa luvataan kauhean paljon kaunista ja hyvää, mutta missä määrin näitä ohjelmia noudatetaan, siitä ei juuri kannata puhuakaan. Ne jäävät paperille suurimmaksi osaksi.

Mutta onhan luonnollista, että kun eri puolueita on olemassa, täytyy niiden valita jokin itsenäinen toimintasuunta. Kuitenkin on tässä suhteessa olemassa eräs sangen paha epäkohta, nimittäin se, että niihin päämääriin, joihin puolue sanoo pyrkivänsä, eivät siihen lukeutuvat kansalaiset saisi pyrkiä *millään muulla tavoin* kuin sillä, joka on sisällytettynä kaavamaiseen ohjelmaan. Tästä on olemassa sangen surullisia esimerkkejä.

VIIMEISIN ESIMERKEISTÄ ON PALJASTUNUT mitä parhaiten kiistellessä Suomen kansan raitistuttamisesta kieltolain pohjalla. Eri puolueet luonnollisestikin, niin kieltolain kannattajat kuin myöskin sen vastustajat haluavat päästä vain siihen, että juoppous ja siitä seuraava turmiollisuus voitaisiin saada vältetyksi, taikkapa, ainakin nyt meidän oloissamme, vähenemään.

Nyt kuitenkin on käynyt ilmi, — laajat tilastolliset, tarkkoihin laskelmiin perustuvat tiedot puhuvat siitä kyllin avointa ja kaameaa kieltä — että päämäärään päinkään ei ole päästy, vaan menty aivan päinvastaiseen suuntaan. Sen sijaan, että olisimme menossa kohti onnellisempia ja rauhallisempia oloja, kuljemme mitä huimaavinta vauhtia suoraan perikatoa kohden. Tämän näkevät myöskin tuon onnettoman kieltolain kannattajat ja siihen umpisilmissä uskovaiset. He itse saavat sen kokea jokapäiväisessä elämässään, mutta he *sulkeat katseensa totuudelta ja luottavat uskonsa kappaleeseen.* He saavat joka ainoa vuosi maksaa kaiken sen, mitä tuon onnettoman lain ylläpitäminen vaatii; samalla he kukin osaltaan koettavat jouduttaa omaa perikatoaan.

SELLAISET KANSALAISEMME, jotka eivät usko tyhjänpäiväiseen havitteluun, vaan tietävät ja näkevät mihin ollaan menossa, ovat yrittäneet kääntää yhteiskuntalaivaamme oikeaan suuntaan ja rauhallisempaa satamaa kohden ennen kun on saavuttu putouksen partaalle, josta on myöhäistä pelastua, mutta heitä tahdotaan nyt kahlehtia jälleen niillä siteillä, joita eri puolueiden ohjelmat edellyttävät. Tässä onkin nähdäksemme suurin vaara. Mutta se voidaan välttää. Ja se täytyykin välttää, sillä kaikessa tapauksessa tulevat kieltolakitaistelussa katkeamaan puolueohjelmien siteet ja ainoaksi kamppailun aiheeksi jää joko *kansamme onni ja menestys sekä oman valtiomme etu*, taikka, jos taistelun tulos on päinvastainen, *kansamme rappeutuminen ja perikato sekä valtiomme häviö.*

Ne, jotka polvistuvat epäjumalansa, kieltolain, alttarin ääreen, eivät huomaa sitä, että heidän vastustajansa, joiden periaatteet ovat muodostetut vankalle ja oleelliselle pohjalle, *eivät vihaa raittiutta*, vaan päinvastoin siihen *pyrkivät.* Kieltolain vastustajat eivät ole juoppoja eivätkä huligaaneja, sillä eihän heidän näitä molempia tarvitse ollakaan; jos he sitä haluaisivat, olisi heillä siihen paljoa parempi tilaisuus juuri *nyt* kuin silloin, jos kieltolaki kaadettaisiin nurin. Onhan ilmeistä, ettei mikään muu järjestelmä ole aiheuttanut niin runsasta väkijuomien jakelua kuin juuri surullisenkuuluisa kieltolaki. Kun asian tältä kannalta saamme valaistuksi ja sen selvyyden juurrutetuksi kansaamme, huomaamme epäilemättä päässeemme pyrkimyksissämme jo paljoa pidemmälle. *Raittiuskansa ja kieltolakikansa ei ole* yksi sama asia, vaan *raittiuskansaa on suurin osa kieltolain vastustajain leirissä.*

SALAKULJETTAJAT, joita tällä hetkellä on maassamme kymmeniä-, ellei satojatuhansiakin (ainakin pienemmät lukuunotettuna), vastustavat jyrkästi kieltolain kumoamista. Sen tekevät he siitä syystä, että heidän ansiomahdollisuutensa perustuva kritiikki ollut omiaan liiaksi asettamaan etualalle eri ismien puitteisiin rakentuvia töitä ja kuuluisain tyyppien ja mallien sujuvaa matkimista.

Kuvanveistotaiteessa havaitsee samoja ilmiöitä, vaikkakin meillä on muutamia voimakkaita itsenäisiä persoonallisuuksia. Niitä on vain niin murheellisen vähän. Ovathan lähiaikain pari isohkoa kilpailua antaneet varsin kuvaavan todisteen: itsenäisyysmuistomerkki- ja Topeliuspatsaskilpailut, joissa molemmissa korkeimmillekin palkintosijoille arvioidut teokset saivat koko kansan höröttämään ääneensä.

EI LAINKAAN NIIN, että tahtoisimme olla minkäänlaisen tuohikulttuurin kannattaja ja vaatisimme vanhat pyhimykset puettaviksi entissuomalaisten vaatteisiin, mutta jonkinlainen kansallinen pohja toki täytyy suomalaisella taiteellakin olla, käyttääpä se mitä muotoja tahansa. Onhan aivan järjetöntä ajatella, että suomalaiset taiteilijat pyrkivät muovailemaan kreikkalaisia veistoksia, maalaamaan roomalaista elämää ja kirjoittamaan ranskalaisia romaaneja.

Tuntea sietää kaikkia ja ymmärtää eri tyylejä, mutta vaikutteet on toki sulatettava omassa vatsassa tai — jos on enemmän kaunista sanoa sielussa, niin sanottakoon — sielussa.

Ja oman sielumme kevennykseksi sanottakoon vielä lopuksi, että *Suomen tasavallan pääkaupunki* on viime aikoina alkanut osoittaa omituista eristäytymisen halua tästä maasta. Sehän nyt on totta, että Helsinki on Suomen ainoa suurkaupunki, mutta siinä sensijaan ei ole mitään järjellisyyttä, että helsinkiläiset kuvittelevat olevansa jonkun merkillisen pyrstötähden asukkaita, tähden joka leijailee jossakin hienon »Europan» ja barbaarisen Suomenmaan välimailla. Heille vain on tullut merkillinen himo pystyttää jokaiseen asiaan jonkinlainen rajatolppa, jonka toisella puolella on pääkaupunki ja toisella maaseutu. Tästä eristäytymishalusta varmaan johtuu osaksi se suomalaisen karvan vieroksunta, joka pääkaupungin taide-elämässä ilmenee suurkaupunki- ja europalaisuussinisukkaisuutena.

Varjelkoon viisaan kansallispyhimyksemme St. Väinämöisen haamu meitä joutumasta omalta kohdaltamme saman kulttuurihengen myrkyttämäksi, jos syksyllä saamme tämän lehtiriepumme siirretyksi sinne Babylonin saapasnahkatorniin. Onneksi on edessämme hyvänä varoituksena paksunahkaisen maalaisliiton äänitorven esimerkki, ja lisäksi on lohduttavana seikkana olemassa myös tietoisuus, että vaikkapa ei paksu nahka turvaakaan ihmissielua tyhmyydeltä, niin pienet pirut nahan alla sensijaan pitävät virkeänä yhtä hyvin oman lihan kuin huonolla omallatunnolla varustettujen lähimmäistenkin.

Matti.

OLETTEKO JO TUTUSTUNEET

tämän lehden ensimmäiseen näytenumeroon. Ellette, ostakaa se lähimmästä rautatiekirjakaupasta tai pyytäkää lehden toimitukselta. Tutustukaa siihen ja jos ajattelette samaan tapaan kuin se — niin tilatkaa se.

Yleisen huomion ansaitseva aloite.

Jatkoa 1:ltä sivulta.

dat ja vallankumoukset tuottavat juutalaisille aina runsaan sadon" on heidän oma iskulauseensa. Ei minkään kansan taloudellinen tila Europassa ole tällä kertaa loistava, paitsi juutalaisten: kulta, hopea, timantit ja jalokivet ovat virranneet juutalaisten taskuihin.

Juutalaiset ovat kokonaan määränneet työväenliikkeen suunnan. Sosialismin perustajat Karl Marx, Lassalle, Kautsky, Bernstein, David ja Singer ovat kaikki juutalaisia. Mutta sosialismin avulla eivät juutalaiset ole päässeet eivätkä pääse kohoamaan korkeimpaan satulaansa maailman kansojen hartioille, sillä maltillinen sosialismi pyrkii päämääräänsä laillisen kehityksen ja parlamentaarista tietä. Mutta kun parlamenteissa on kristityilläkin vaikutusvaltaa, on parlamentaarinen hallitusjärjestelmä kukistettava ja toimeenpantava väkivaltainen maailmanvallankumous. Tämä on tapahtuva kommunismin avulla.

Kaikki kristityt, laillisuuden kannattajat, isänmaalliset henkilöt ja omistavat luokat on hävitettävä, jotta kaikki hallitusvirat, johtopaikat ja omaisuus jäisi juutalaisille tai heidän palkatuille kätyreilleen. Juutalaiset levittävät kiihkeästi ja satumaisilla rahasummilla kommunistista liikettä yli koko maapallon. Heidän kannattaa uhrata maailmanvallankumouksen hyväksi äärettömiä summia tietäen, että he itse saavat siitä suurimman hyödyn.

MEILLÄ SUOMESSAKIN tunnetaan juutalaisten johtaman kommunistisen liikkeen vaikutuksia, sillä täälläkin yritettiin 1918 avata akkunaa maailmanvallankumoukselle Länsi-Europaan ja senjälkeenkin pidetty jatkuvasti yllä kommunistista kiihoitusta. Mutta harvat meistä suomalaisista huomaavat sen, että juutalaiset ovat täälläkin ulottaneet vaikutuksensa myös monille henkisen ja taloudellisen elämän aloille. Ei ainoastaan sosialistisia, vaan monia porvarillisiakin sanomalehtiä toimitetaan ulkomaalaisten, juutalaismallisten ja -henkisten lehtien mukaan. Meidän kaunokirjallisuutemme on kehittynyt kristillistä maailmankatsomusta halveksivaan kevytmieliseen suuntaan. Juutalaisilla on vahva jalansija liikemaailmassa ja Helsingissä omistavat he suuria kiinteistöjä. Samoinkuin Saksassa ovat he Suomessakin uskonnonvapauslain turvin yllyttäneet sekä sosialisteja että porvareita eroamaan kristillisestä kirkosta ja sen vaikutuspiiristä.

"KOMMUNISMIN KULISSIEN TAKAA"

nimisessä lentolehtisessä kirjoitetaan:

Epäpätevyyden palvonta virkanimityksissä.

Nykyisestä suosikkijärjestelmästä olisi mitä tärkeintä päästä terveelle pohjalle.

YLEISINÄ KESKUSTELUN AIHEINA ovat viime aikoina olleet eräät nimitykset, joissa on oltu huomaavinaan merkkejä siitä, että niitä eivät ole aiheuttaneet ainoastaan asianomaisten henkilöiden kyvyt ja henkilökohtaiset ominaisuudet, vaan että ratkaisevana on ollut asianomaisten *puoluekanta*. Tätä menettelytapaa on kylläkin noudatettu, voisipa sanoa, kautta aikojen, mutta yleensä on suosikkijärjestelmä aina saanut tuomionsa ja sen se ansaitsee nykyiselläänkin.

Takavuosina saivat tällaiset kiipijäluonteet, jotka hyviä paikkoja saadakseen olivat kylliksi taipuvia noudattamaan nöyrinä vieraidenkin vallassa olijoiden käskyjä, yleisen tuomion, mutta nyt on tilanne toinen, sillä nyt on tämä selkärangattomien joukko lisääntynyt niin suureksi, että se on muodostumassa kansamme suoranaiseksi kiroukseksi.

Keskusvirastojen johtajien paikat ja maaherrain virat ovat jo vuosikausia olleet ansioituneiden puoluejohtajien palkitsemisvirkoja. Ulkolainen edustuksemme on myös-

---

suutensa suorastaan riippuvat kieltolaista. Jos kieltolaki kumotaan, menettävät he huikean suuret tulonsa.

Suomen kansan on kyettävä muodostamaan mielipiteensä sen mukaan, mita *tosiseikat* puhuvat eikä rimpuiltava niiden toimenpiteitä vastaan, jotka parempaa tietä koettavat johtaa onnelliseen tulokseen. Kun kysymyksessä on kaksi äärimmäisyyttä: toinen tuho, toinen onni, ei ratkaisun luulisi olevan tervejärkiselle kansalle vaikeaa.

TURMIOLLINEN KIELTOLAKI ON KUMOTTAVA ja kansa raitistutettava vapaaehtoisen ja voimakkaan valistustyön avulla. Kansamme ei koskaan tule taipumaan siihen, että se orjan kahleita kantaen saatetaan elävänä hautaan.

S. Brofeldt.

kin puoluemerkkien määräämä. Lähettiläät ja lähetystösihteerit ovat monissakin tapauksissa puoluemiehinä toimiinsa nimitetyt. Ja kuitenkin tarvittaisiin juuri tällaisilla paikoilla ennenkaikkea kykyjä.

TALOUDELLISEENKIN ELÄMÄÄMME ovat puoluenäkökohdat päässeet tunkeutumaan. Pankinjohtajia nimitettäessä pidetään useinkin asianomaisen henkilön puoluekantaa tärkeämpänä kuin hänen kykyään, sillä luotetaan siihen, että mies, joka on puolueensa silmäntekijä, kyllä pystyy vetämään puoluelaisensa pankin asiakkaiksi, vaikkei hän muuta pystyisikään tekemään. Samoin on yleisten ja yhteisten yritysten johtokin luisumassa puoluemerkkimiesten käsiin. Koulujen johtajiksi pyritään saamaan oman suunnan miehiä. Kuntain ja kaupunkien virkakoneisto miehitetään oman suunnan miehillä. Katsommepa minne tahansa, niin kaikkialla saamme huomata, että puoluenäkökohdat ovat olleet vaikuttamassa enemmän kuin todelliset kyvyt.

Yhtenä kuvaavana esimerkkinä tulkoon mainituksi erään useiden kymmenien kuntien yhteinen parantolayritys. Kun parantolalle oli valittava johtokuntaa, niin sukeutui usean tunnin keskustelu, ei valittavista henkilöistä ja heidän kyvyistään, vaan siitä, kuinka monta jäsentä mikin puolue saa parantolan johtokunnassa (!) Minkälaisia miehiä tällöin saadaan yhteisten asioiden johtoon, nähdään selvästi juuri samaisen parantolan johtokunnasta, jonka puheenjohtaja ilmoitti käsityksensä olevan, että hänen on ennenkaikkea siellä valvottava sen puolueen etuja, jonka äänillä hänet sinne valittiin, vaikkapa hänen henkilökohtainen käsityksensä parantolan eduista olisikin toinen.

TÄMÄ PUOLUEKURJUUS ON TUNKEUTUNUT MYÖSKIN AATTEELLISELLE ALALLE. Puhtaasti aatteellisellakin pohjalla toimivat yhdistykset valitsevat johtokuntiinsa jäsenet puolue-olojа silmällä pitäen, sillä muutamat paikkakunnan puoluepomot pian alkavat toimia periaatteessa kannattamaansa yritystä vastaan, jollei heitä tai heidän puolueensa miehiä ole johtoon valittu.

Tavallisesti on tällaisissa tapauksissa koetettu noudattaa jonkinmoista näennäistä pätevyyttä tai erikoisoikeutta, mutta eräät puoluelehdet ovat menneet niinkin pitkälle, että ovat aivan peittelemättä ilmituoneet, että sellaisissakin puhtaasti taloudellisissa yrityksissä kuin mitä osuuskassat, -kaupat ja -meijerit ovat, tulee hallituksiin miehiä valitessa pitää huoli siitä, että niihin tulee varmoja *puoluemiehiä*.

MEIDÄN KANSAMME TARVITSEE ennenkaikkea lujaluonteisia johtajia, joille oman edun ja yhteisen edun ristiriita ei koskaan muodostu vaikeaksi ratkaista. Nykyinen järjestelmä, jota suorastaan valtiomahdin taholta levitetään, johtaa siihen, että henkilöt, jotka eivät ole valmiita kumartamaan aina kulloinkin vallassa olevaa suuntaa, siirtyvät pois yhteiskunnan suoranaisesta palveluksesta ja kyvyillään murtavat oman uransa. Heikoimmat yksilöt, jotka tuntevat, että milloin *kyvyille* annetaan ratkaiseva merkitys, *he* aina joutuvat syrjäytetyiksi, siirtyvät *vallassa olijoiden matelijoiksi, ja sitä kautta myöskin yhteiskunnan johtajiksi ja toimihenkilöiksi*. Puolueet saavat kannattajia ja merkitystä yhteiskunnassa, mutta yhteiskunnan jäsenet saavat maksaa kustannukset, sillä heitä palvelemaan määrätään kyvyiltään ja luonteenominaisuuksiltaan heikoimmat.

Jokaisella yhteiskunnan jäsenellä on täysi oikeus kuulua poliittisiin puolueisiin ja eri aatteellisiin suuntiin, mutta kaikissa nimityksissä, olkoonpa kysymyksessä sitten tasavallan presidentti tai jonkun yhdistyksen johtokunnan jäsen, *noudatettakoon pätevyyden ja koetellun kansalaiskunnon määräystä*. Silloin ei kukaan saata tuntea itseään syrjäytetyksi eikä heikkoluontoisinkaan erehdy hakemaan vallassa olijain suosiota. — Meitä on liiaksi opettamalla opetettu katsomaan kaikkia asioita oman edun kannalta. Siitä johtuu, että puolue-edutkin ovat käyneet yhteiskunnan etuja tärkeämmiksi. Meidän on jälleen opittava, että meidän tekojemme johtotähtenä ei ole yksityinen, vaan isänmaan etu.

Aarno Nordenstreng

SUOJELUSKUNTAJÄRJESTÖ — isänmaallisuuden kasvattaja.

SUOJELUSKUNTA SYNTY puhtaan ja terveen isänmaallisen mielen esiinkutsumana. Kun sortajaimme harmaat haamut häilyivät maassamme vapaussodan edellisenä vuonna, »svabodan» aikakautena, puristui isänmaallisen suomalaisen käsi nyrkkiin ja hänen sydämessään soi ääni: tämän kansan sielua saastuttamasta, tämän maan kauneutta tahraamasta ja tämän Suomen vapautta sortamasta on ryssä ajettava pois. Tälle kansalle on häpeäksi olla raakalaisuuden sorrettavana.

Ja Suomen isänmaallinen kansa nousi ja toteutti kaukaisen haaveensa. Se joukko, joka tämän teki, kantoi kunniakasta S-merkkiä asetakkinsa hihassa.

Sama joukko, täydennettynä nuorilla, hehkumielisillä joukoilla, astuu tänäkin päivänä suojeluskuntalipun jälessä. Se on valmis vuodattamaan verensä, jos maan vapaus sitä vaatii. Siihen se on antanut lupauksensa.

Suojeluskuntajärjestö on kehittynyt vuosi vuodelta. Sen miehet eivät enää ole lapsia aseitten käytössä ja ruumiinkasvatuksessa. On tehty määrätietoista työtä, jonka hedelmät näkyvät.

MUTTA JÄRJESTÖN KEHITTYESSÄ JA JÄRJESTYESSÄ VAKINAISEKSI LAITOKSEKSI on myöskin vaaroja tullut sen eteen, vaaroja, jotka kehityksen jatkuessa tähän suuntaan, voivat tulla vaarallisiksi sen pyhän asian onnistumiselle, jota varten järjestö elää, toimii ja kehittyy. Suojeluskuntaa lähellä olevasta on alkanut tuntua siltä, että kaksi tärkeintä seikkaa järjestön jäsenten kasvatuksessa on *vaihtanut paikkaa:* aseellinen kasvatus ja isänmaallinen kasvatus.

Suojeluskuntajärjestön pitäisi edelleen imeä voimansa samasta lähteestä, josta se 13 vuotta sitten sai alkunsa, nim. *elävästä isänmaallisesta hengestä*. Vapaussodan jälkeisten vuosien kuluessa on kuitenkin suojeluskuntalaisten isänmaallisuudesta osaksi sammunut se puhdas hehku, joka teki vapausarmeijan voittamattomaksi. Isänmaallista mieltä ei ole 12 vuoden laikana tarvinnut panna kovaan koettelemukseen ja siksi moni kaipaa siitä vapaussodan aikuista tulista uhrimieltä.

TÄMÄ JOHTUNEE ainakin osaksi siitä, että aatteelle vapaaehtoisesti uhrautumisen sijaan on väkisin päässyt kylmästi järjestetty koneisto, joka helposti tukahuttaa isänmaallisen uhrimielen. Ja samaan aikaan pannaan pääpaino ulkonaiseen, sotilaalliseen kouluutukseen, kasvatetaan ammattisotilaita sensijaan, että ammatillisen kouluutuksen hedelmöittävänä pohjana pitää olla isänmaanrakkaus. Emme tätä sano jo tapahtuneena seikkana, mutta yleisenä suuntana, johon ollaan huomaamatta menossa. Tiedämme, että moni alemmassa asemassa oleva suojeluskunnan virkailija ja sotilas on tuntenut monasti jäätävää kylmyyttä piiripäällikköjensä ja johtoasemassa olevien puolelta. Sitä lämmintä, innostunutta ja innostuttavaa suhdetta, joka vallitsi vapaussodan vaikeina aikoina, ei hevillä löydä virkakoneistoksi muodostuvasta järjestöstä. Jalo aate ei voikaan virkeänä elää virastohengen hoivissa.

SIKSI SANANEN NIILLE, jotka maailman ainutlaatuisinta isänmaallista järjestöä johtavat: varokaa, ettei isänmaallinen henki kuole suojeluskunnasta! Varokaa, ettette huomaamattanne hävitä sitä *elämää*, jota paitsi aseellinen kunto on vain puolet voimaa! Pysykää lähellä isänmaallista kansaa ja näyttäkää itsekin olevanne mukana korkeitten ihanteitten vaatimina.

Tämä on sanottu suurella rakkaudella ja sentakia, että sieltä ja täältä on kuulunut ääniä, jotka vieroksuvat sitä korkealle eristäytymässä olevaa henkeä, mitä jossakin määrässä on varsinkin piirien taholta oltu huomaavinaan. Jokaisen tulee muistaa, että suojeluskunta on luuta tämän kansan luusta ja lihaa sen lihasta ja että sitä on isänmaallisen kansan kauniimpana uhrimielen luomuksena hoidettava kuin silmäterää.

Heikki Halmesmäki.

MEILLE KAIKILLE ON TUNNETTU se sosialidemokraattiemme väite, että kommunismi on muka pelkkää "viatonta haihattelua", joka ajanoloon häviää ilman, että sitä vastaan tarvitsee taistella ja käyttää pakkokeinoja lainlaadinnan ja järjestysvallan taholta. Tai sanotaan porvarillisissakin piireissä, että vaaraa ei Suomessa tällä kertaa ole, koska meillä on suojeluskuntamme ja armeija turvana, puhumattakaan siitä mahtavasta selkänojasta, jonka nimenä on kansainliitto. Antaa suurisuisten huutaa ja löyhäpäitten pitää mielenosoituksiaan — kyllä maailma ääntä vetää.

Näin voisikin ajatella, jos meillä olisi kommunismissa joku tilapäinen ja paikallinen ilmiö, joka rajoittuisi vain Suomeen. Mutta kommunismi ei ole sellainen, vaan hyvin vanha ja hyvin laajalle ulotettu aate, joka eri aikakausina ja eri maissa, milloin salaisemmin, milloin julkisemmin, milloin rauhallisin keinoin, milloin vallankumouksin ja verenvuodatuksin on pyrkinyt valtaan. Kommunismin johtajina eivät ole, kuten näyttää, ryysyköyhälistön miehet ja naiset, eivät oppimattomat, yhteiskunnallisesti ja valtiollisesti kypsymättömät henkilöt. Ei! Kommunismia johtavat ja rahoittavat maailman rikkaimmat miljoonamiehet, yhteiskunnallisesti ja valtiollisesti kypsyneet ja kirjallisesti sivistyneet henkilöt, joitten loppumaton raha toiselta puolen ja sammumaton viha kristittyjä valtioita kohtaan toiselta puolen antavat maailmanvallankumousaatteelle lentoa ja pontta. Eikä kommunismi ole mikään yhteiskunnallinen uudistusliike, vaan täydellinen yhteiskunnallinen hävitysliike: sen tarkotuksena on nykyisen yhteiskunnallisen järjestyksen täydellinen murskaaminen aseellisen, väkivaltaisen vallankumouksen avulla. Lyhyesti ja peittelemättä sanoen: kommunismin kulissien takana on ja maailmanvallankumousta johtaa k a n s a i n v ä l i n e n j u u t a l a i n e n.

VIRALLISTEN VENÄLÄISTEN SANOMALEHTIEN mukaan on neuvostovirkavalta melkein yksinomaan juutalaisten käsissä, kun taas venäläisten lukumäärä neuvostohallituksessa on aivan naurettavan pieni. Koko bolshevistisessa Venäjän parlamentissa on 545 jäsentä, nimittäin 447 juutalaista, 30 venäläistä, 3 suomalaista ja loput muita kansallisuuksia. Niinkuin yleisesti tiedetään, oli Lenin juutalainen, samoin Trotski, Litvinov, Sinovjev, Lunatsharski jne. melkein järjestään kaikki muutkin bolshevikikuuluisuudet.

Mitä merkitsee Venäjän vallankumous? Se merkitsee samaa kuin juutalaisten valta. Komea sana "köyhälistön diktatuuri" on sama kuin juutalaisten diktatuuri. Venäjällä ei kenelläkään muulla ole mitään sanomista kuin juutalaisilla, jotka määräävät ja hoitavat kaiken. Ja tietenkin ohjelmansa mukaisesti vain omaksi hyväkseen, koettaen hävittää vastustajansa ja anastaen haltuunsa kaiken omaisuuden. Bucharinin kommunistisen ohjelman mukaan on porvaristo täydellisesti hävitettävä. Vuoden 1921 loppuun mennessä jo oli Venäjällä sikäläisten sanomalehtien mukaan tapettu 28 piispaa, 1,215 pappia, 6,575 professoria, 8,800 lääkäriä, 54,650 upseeria, 59,000 poliisia, 193,000 työläistä ja 815,000 talonpoikaa.

Kansanvallasta ja yksilön vapaudesta ei Venäjällä ole enää jälkeäkään jäljellä. Kun tuotanto rupesi pelottavasti vähenemään, muutettiin 8 tunnin työpäivä 10-tuntiseksi, kun sekään ei auttanut ,määräsivät komissarit 6-päiväisen työviikon 7-päiväiseksi poistamalla kristillisen lepopäivän sunnuntain. Työpaikkaa ei saa yksikään työläinen omin päin muuttaa ja lakon tekijä tai siihen yllyttäjä ammutaan heti. Juutalainen hallitsee Venäjän köyhälistöä itsevaltaisemmin ja julmemmin kuin entinen tsaari.

USKONTOKYSYMYKSESSÄ tulemme kommunistisen ja kristillisen maailmankatsomuksen kaikkein jyrkimpään ristiriitaan. Venäjällä opetetaan ja pakotetaan jo pieniä lapsia komennuksesta samassa tahdissa huutamaan: "E i m i t ä ä n J u m a l a a e n ä ä l o k a k u u n j ä l k e e n", (jolloin vallankumous tapahtui). Kaikki kirkot suljetaan tai muutetaan kommunistiklubeiksi, elokuvateattereiksi tai tanssisaleiksi. Sunnuntai on muutettu työpäiväksi ja joulunvietto kielletty kaikissa muodoissa. Uskontoa ei saa opettaa kouluissa, eikä sitä saa opettaa kodeissakaan. Kommunistiaapinen (sivu 293) kieltää vanhempia "myrkyttämästä lastensa järkeä uskonnollisella unijuomalla".

Venäjän on juutalainen bolshevismi jo murskannut ja n y t u h k a a s e k o k o E u r o p a a. Onko Europa kristikansojen eripuraisuuden takia romahtava juutalaisen bolshevismin kauheaan kitaan, vai voiko se vielä pelastua.

SUOMELLA on läheisessä naapuruudessa Venäjän kanssa vaarallinen asema. Täälläkin tekevät kommunistien kätyrit järjestelmällistä kiihkeätä työtä vallankumouksen hyväksi.

Katsellaanko ja suvaitaanko meillä edelleen kommunistien salaista ja julkista kumoustyötä tähänastisella hervottomuudella ja saamattomuudella? Jos niin teemme, niin alamme itsekin soittaa omia kuolinkellojamme, joiden soittonuoraan juutalainen jo on tarttunut. Puoluevehkeilyillä, lehmäkaupoilla ja taktikoimisella me itse kaivamme sen haudan, johon juutalainen bolshevismi meidät peittää.

MEILLÄ EI OLE NYT VARAA RIIDELLÄ, mutta ei myöskään varaa heittäytyä epätoivoon. Meidän tulee pienenä ja köyhänäkin kansana vastustaa juutalaisten maailmanvallankumoussuunnitelmaa pyrkimällä terveempiin parlamentaarisiin ja valtiollisiin oloihin kuin missä nyt olemme. Meidän täytyy pyrkiä siveellisiksi, rehellisiksi ja puhdashenkisiksi luonteiksi ja palata takaisin esi-isiltä perittyyn jumalanpelkoon, lainkuuliaisuuteen ja kristillisiin tapoihin.

Suomen kansa on nuori, elinvoimainen kansa, jolla on paljon käyttämätöntä ja kuluttamatonta alkuvoimaista tarmoa, joka on nyt käytettävä, ei häpeälliseen puoluevehkeilyyn, vaan yhteisen isänmaan yhteiseksi hyväksi.

*

Viitasaaren isänmaallisten kansalaisten yhtymän — jonka johtavina sieluina ovat seurakunnan kirkkoherra Matti J a a k k o l a, kunnanlääkäri, jääkärimajuri G. E. von H e r t z e n sekä maanviljelijät Einar S a r l i n ja Kalle V a r i s — toimesta tullaan edelleenkin julkaisemaan lentokirjasia, minkä lisäksi tarkoituksena lienee myös saada aikaan muillekin seuduille samanlaisia isänmaallisten kansalaisten yhteenliittymiä, joiden kesken vakavassa hengessä pohditaan ajankohdan tärkeitä kysymyksiä. Kehoitamme siis puolestamme kansalaisia tutustumaan tähän aloitteeseen ja ryhtymään toimenpiteisiin isänmaallisten kerhojen perustamiseksi eri seuduille maata.

Valtiollinen umpikujatilanne.

Kiinteä toiminta epäkohtain korjaamiseksi ainoa keino siitä pääsemiseen

Tämän lehden näytenumerossa julkaistussa kirjoituksessa »*Kansan kansana tartuttava asioihin*» huomautettiin, että valtiollisen voimattomuutemme osoituksena saa kansa vuodesta vuoteen sietää keskuudessaan maanpettureitten salaista ja julkista toimintaa, vieläpä nähdä heidän täysillä valtuuksilla varustettuina ottavan osaa maan tärkeimpäin asiain ratkaisemiseen. Tästä sietämättömästä asiaintilasta pääsemiseen on kaksi vaihtoehtoa: joko nykyisestä hallitusjärjestelmästä luopuminen tai voimassaolevan valtiomuodon heikkouksien korjaaminen. Näistä kahdesta vaihtoehdosta — sanotaan kirjoituksessa aivan oikein edelleen — on jälkimmäinen eli valtiomuodon vikojen korjaaminen ainoa keino, koska Suomen kansa itse on valinnut nykyisen valtiomuotonsa ja sen valtaisa enemmistö edelleen on sen kannalla. Ja tähän korjaamiseen on päättävästi ryhdyttävä.

Ja — jatketaan kirjoituksessa — siksi on kansan itse tartuttava asioihin, syrjäytettävä puoluekoneistot ja esitettävä vaatimuksensa suoraan julkisena kansan tahtona; sen on yhtyneenä muodostettava sellainen kansallinen voima, joka voi ratkaisevasti vaikuttaa maan asioihin. Näin syntynyttä, yhtyneen kansan vakavasti julkituotua mielipidettä eivät hallitus eikä eduskunta voisi lopulliseen päätökseensä vaikuttamattomana sivuuttaa ja tukisi sen paino arvokkaalla tavalla korkeimman toimeenpanovallan haltijaakin esim. mahdollisesti tarvittavassa eduskunnan hajoittamisessa samoin kuin hallitusohjain pitämisessä tarpeeksi kireällä. Tämä suunta johtaisi aikanansa uuden kansallishengen heräämiseen maassa, uuden, kieliryhmäin pikkupyyteistä vapaan suomalaisuuden syntymiseen, pohjana yhteinen isänmaa, tarkoituksena tämän maan turvaaminen ja sen kansan kohottaminen henkisesti ja taloudellisesti.

Olemme palauttaneet mieliin tämän huomattavan kirjoituksen pääkohdat uudelleen, ei ainoastaan niiden varalta, jotka eivät ole olleet tilaisuudessa lehden näytenumeroon tutustumaan, vaan senkin takia, että se tärkeä asia, valtiomuotomme vikojen ja lainsäädäntömme heikkouksien korjaaminen, joka kirjoituksessa niin vakuuttavalla tavalla osoitetaan välttämättömäksi, on lehden näytenumeron ilmestyttyä erittäin huomattavalla tavalla astunut valtioelämässämme etualalle.

SE TUNNETTU ALOITE, joka eduskunnassa on pantu vireille ja lähetetty valiokuntakäsittelyssä lähemmin valmistettavaksi, nim. aloite välttämättömän tarpeen vaatiman *tasavallan suojelulain* aikaansaamiseksi, koskee tällä kertaa asiaa, josta ei enää päästä yli eikä ympäri. Se on nyt ratkaistava ja pian. Olot eivät enää siedä vähintäkään vitkastelua, eivätkä verukkeita, olivat ne mitä laatua tahansa, jos tahdotaan tässä maassa edelleen elää isiltä perityn ja verin ostetun ja vahvistetun vapauden turvissa. Se mitä tässä suhteessa nyt laiminlyödään, se saadaan tulevaisuudessa, ehkä hyvin läheisessäkin, varmasti lunastaa takaisin, todennäköisesti moninkertaisilla kärsimyksillä, henkisillä ja aineellisilla uhrauksilla, joittenka rinnalla koko edellisessä kansallisessa historiassamme tapahtuneet häviytykset saattaisivat olla lastenleikkiä.

Sentakia ei meillä enää olekaan aikaa hukattavana hedelmättömiin keskusteluihin eikä narrimaisiin puoluekinastuksiin. Nyt on toiminnan aika. Nyt eikä toiste. *Kansan yhteisen isänmaallisen tahdon julkituomiseksi* täysin tepsivällä ja isänmaan suuren asian arvoa vastaavalla tavalla näyttäisi meistä parhaiten soveltuvan nykyhetken vakaviin vaatimuksiin, se jo mitä laajimmissa kansalaispiireissä hyväksytty suunnitelma joka tarkoittaa vankan, koko maata käsittävän kansalaisjärjestön perustamista kommunistisen hirmuvallan tosipohjaiseksi vastustamiseksi, järjestön, jonka juuret lähtisivät joka talosta ja joka mökistä yli koko maan.

Paitsi tätä, tällä hetkellä tärkeintä tehtäväänsä olisi tuollaisella vapaalla, puolueista riippumattomalla kansalaisjärjestöllä monta muutakin tähdellistä tehtävää, jotka kukin joutunevat aikoinaan perusteellisesti pohdittaviksi tämän lehden palstoilla.

Pertti Uotila.

Mitä lehdestämme sanotaan.

Ensinnäkin julkinen sana.

Uusi Suomi kirjoittaa (nimim. Johannes) mm:

TASAPAINON HAUSSA.

Olen pitkän aikaa odottanut tilaisuutta saadakseni lausua pari sanaa eräästä jyväskyläläisestä hankkeesta, jolla näyttää olevan tarkoituksena jonkinlainen julkiseen elämäämme kohdistuva tasapainon ja suolaamisen tavoittelu.

Lehdestä ei ole toistaiseksi ilmestynyt kuin näytenumero, josta luonnollisesti ei voi paljoa päätellä, sillä vasta pitkä ja sitkeä työ osoittaa, mihin mitkin lehdet ja kirjoittajat pystyvät. Mutta kun alkukin tuntuu reippaalta sekä taisteluja, niinkuin viittasin, suolaamishaluiselta, niin ei ole mielestäni mitään syytä minkäänlaisiin ylenkatseellisuuskohteliaisuuksiin, vaikka koko alote pysähtyisikin ensimmäiseen näytenumeroon. Tämäkin yritys todistaa näet kuitenkin osaltaan, että tunnetaan väsymystä tähänastisen valtiollisen sielunravinnon yksipuolisuuteen. Eikä se, mitä puheenalaisessa näytenumerossa sanotaan, ole kuitenkaan pelkkää, maailmaa mestaroivan vastalausehalun ylimalkaista manifestikieltä, jos kohta paikoin siihenkin muistutukseen lienee syytä. Varsin pippurinen ynnä paikallaan on mielestäni esim. se huomautus, että »lehtien lukijakunnalle on kasvatettu niin arka iho, ettei se voi sydänjuuria myöten loukkaantumatta sietää tuskin saman läänin — lähemmistä piireistä puhumattakaan — asioista mainittavan muuta kuin sitä imartelevaa». Ja hengessä ja totuudessahan lehti puhuu kaikistakin asioista, mikä on päämäärä sanomalehdelle. Hyvin terveellistähän olisi jatkuvasti valistaa yleistä mielipidettä ja todenperään imarreltuja joukkoja oivaltamaan esim. henkilöllisyyksien, persoonallisuuksien, arvoa, niinkuin lehti yrittääkin, sillä siinä kohden on vinoon luisunut kansanvaltaisuus aina tehnyt pahaa jälkeä, mistä ei suinkaan todisteita puutu meilläkään.»

Viisaan miehen puhetta, oikeata suhtautumista uuteen yritykseen, josta tietenkään ei ensi ilmenemän perusteella voi sanoa lopullista tuomiota. »pännii päälle vain», loppukehoitus on kypsän miehen oikea tunnustus ja velvoitus.

Helsingin Sanomain nimim. Riimu läimäytti hermostuneen jutun, jossa rajoitutaan tekemään huomautuksia ainoastaan näytenumeromme kirjallisuuden heikkoa tasoa koskevasta kohdasta ja tuomitaan sen perusteella koko lehti tuulen pieksämiseksi ja taisteluksi tuulimyllyjä vastaan. Koko juttu on mitä tyypillisin esimerkki koirasta joka älähtää, kun sen tärkeästi kiekuraisesta hännänpäästä sattuu joku nipistämään: »suuren» kirjailijan hätähuuto: jotainhan sitä olen minäkin!

Uusi Aura (nimim. Aapeli) oli kyllä asiallinen siinä suhteessa, että selosti ainakin lehden otsakkeita, mutta asiaton vihjauksessaan, ettei muualta voisi tulla jotain kyvää kuin Helsingistä tai Turusta. Kirjoittaja huomauttaa, että »se ainakin koettaa olla repäisevä takertumatta henkilöllisyyksiin, joitten lokaamisella sensatioon nojautuva osa lehdistöstämme tähän asti on helppohintaiset voittonsa saavuttanut», mutta lisää, että »silti siinäkin on bulevardien ja tyhjäntoimittajakahvilain hedelmätön henki» — mikä mainio määritelmä Suomen maaseudun elämästä ja maaseutukansan hengestä! Kylläpä siellä Turussa katsellaan merkillisillä kaukoputkilla näitä maaseudun asioita. Suomen maalaiskylissä on hyvin vähän »bulevardeja» ja »tyhjäntoimittajakahviloissa» varsin harvoja istujia. Eiköpähän ole vain niin, että U.A. on kääntänyt kiikarinsa väärin päin ja tehnyt jälleen laskuvirheen ajanvirtauksia arvioidessaan.

Karjalassa »Yeli Punnus» punnitsee pienikokoisen lehtemme kovin silmämääräisesti, mutta lausuu kuitenkin tervetulotoivotuksen.

Sosialidemokraatin »Sasu Punanen» on siksi kouluuntunut poliitikko, ettei antaudu vaaraan mihinkään pitempiin puheisiin lehdestämme, mutta tunnustaa sen kuitenkin hyväksi. Kiitoksia paljon!

Rauman Lehti oli reilu tuttavuus. Se ojensi koko tukevan merimieskouransa ja lausui mm:

»Tämä uusi tulokas, jota omasta puolestamme julkisesti tervehdämme riemuiten, kaipaa vielä lisäesittelyä. Lehti julkaisee tässä ensimmäisessä näytenumerossaan eräitä huomattavia kirjoituksia ja jos luettelemme muutamia otsakkeita, käynee selville, mikä suunta ja mitkä pyrkimykset lehdellä ovat. — —» sitten seuraa asiallinen selonteko lehtemme sisällöstä.

Hyvin tehty sinä Hakri Iiron velimies. Sydämestä lähtenyt tunnustus lämmittää mieltä ja laskee pohjan tukevalle yhteistyölle.

Ja sitten muutama ote yksityiskirjeistä,

joita lehtemme toimitus on saanut aika nipun ympäri maata.

Lapualta kirjoitetaan:

»Onnittelen yritystänne. Tunnen ja tiedän varmaan, että suurin osa kansastamme on kanssanne samaa mieltä, mutta ei ole ollut alkuunpanijaa. Ottakaa nyt tarmolla asiaan kiinni ja älkää jättäkö siihen. Hankkikaa innokkaita ja tarmokkaita miehiä toimitukseen ja älkää väsykö kesken. Kun itse tosissaan koettaa, niin Jumalakin auttaa.»

Kauhavalta:

»Näin tänään sattumalta näytenumeronne ja ihastuin. Pyydän saada sen heti täksi vuodeksi. Samalla rohkenen pyytää lähettämään joitakin kappaleita antaakseni asianne takana seisoville. Menestystä yritykselleenne!»

Helsingistä:

Sattumalta sain käsiini »SUOMEN KANSAN» näytenumeron. Hämmästyin sillä se oli todellakin ainutlaatuinen ja sen sisältö rohkea. Vihdoinkin! Kauan olemme hiljaisuudessa toivoneet, että löytyisi joku — yksilö tai ryhmä — joka uskaltaisi nousta tätä puoluepolitiikan sokaisemaa ja vangitsemaa isänmaatamme vapauttamaan. Se on rohkea yritys eikä siltä tule puuttumaan vihollisia.

Meidän on opetettava kansamme näkemään mikä vaara sitä uhkaa ennenkun se on myöhäistä. SUOMEN KANSA on aloittanut tämän työn ottamalla ensi askeleet. Sitä on nyt vain tuettava ja levitettävä kylliksi. Jokaisen, joka vain kynnelle kykenee, on tehtävä voitavansa tämän päämäärän perille viemiseksi. Ja se on voittava!»

Tampereelta:

»Teidän lehdessänne on asiallisia ja oikeita kohtia ja valtakunnan menestyksestä huolehtivat kansalaiset ajattelevat yleensä ja pääasioissa samalla tavalla. Valtiomuodon heikkouksia on ryhdyttävä ajoissa korjaamaan. Kommunismi on lopetettava. Kirjallisuus saatava terveeksi, arvostelu oikeaksi. Ym. asiallisesti oikein sanottuja.»

Viitasaarelta:

»Suurella tyydytyksellä olen lukenut SUOMEN KANSAN näytenumeron. Siinä esitetyt miehekkäät, rehelliset ajatukset ja isänmaallinen toimintaohjelma oikeuttavat minun tulemaan siihen vakaumukseen, että tämänlaatuisen lehden julkaisemisella tullaan tehokkaasti myötävaikuttamaan kansamme vapautumiseen kansainvälisestä petoksesta».

KUN VIELÄ LISÄÄMME, että omaaloitteisia tilauksia on saapunut runsas joukko ympäri maan aina Ivalosta saakka ja että nekin edustavat, niinkuin onnittelukirjeet, eri kansalaispiirejä, tuntuu lehtemme esiintyminen todella oikeaan aikaan tapahtuneelta ja sen omaksuma vaatelias nimi täysin oikeutetulta. Suomen kansan terveet, isänmaallisesti ajattelevat jäsenet, vaikka he kuuluvat eri puolueisiin ja ryhmäkuntiin, ovat kansallisissa ydinkysymyksissä samaa mieltä ja voivat toimia yhdessä. He muodostavat todella oikean Suomen kansan, johon nojautuva ja jonka vaistoamiin päämääriin pyrkivä sanomalehti voi hyvällä omallatunnolla ottaa kantaakseen vaateliastakin nimikilpeä.

»Suurin osa kansastamme on kanssanne samaa mieltä. Älkää väsykö kesken», nuo kunnianarvoisan vanhan valtiopäivämiehen lauseet ovat rohkaisevia, mutta myöskin velvoittavia.

Jatkakaamme!

„Rauman Lehden" pakinoitsija on lähettänyt meille seuraavan kirjoituksen:

Totuus ei pala tulessakaan.

Kun tämä lehti alkoi ilmestyä ja lähetti maailmalle ensimmäisen näytenumeronsa, tervehdittiin sitä eräillä tahoilla riemumielin. Toisaalla säikähdettiin koko uutta ilmestystä. Totuuden julkisuuteen saattaminen sellaisenaan hirvitti toisia niin, että he ajattelivat kauhulla niitä seurauksia, joita tällaisen äänenkannattajan olemassaolosta saattaa koitua. Siinähän paljastetaan peittelemättä ne hirvittävät heikkoudet, joita olevissa oloissa on. Kursailematta tehdään suurelle yleisölle selvää kaikista epäkodista ja samalla esitetään, ehkä ei aina maltillisesti, sellaisia keinoja, joilla nuo epäkohdat olisi poistettavissa.

Helsingin Sanomain »Riimu» on käynyt kiinni erääseen, sangen suurta huolestusta herättävään seikkaan, nimittäin siihen, että suomalaisesta henkisestä elämästä ei voida sanoa kiittävää sanaa. »Riimu» on riimittänyt vanhoillisen jutun vapaamieliseen lehteensä ja koettaa selvittää siinä, että henkinen elämä meillä ei ole »nollapisteessä», vaan osoittaa esim. suomalaisen kirjallisuuden nykyinen vaihe sitä, että meillä eletään suurta nousukautta.

KAIKKI EIVÄT TÄSSÄ ASIASSA ole »Riimun» kannalla. Löytyy satojatuhansia kirjallisuuden harrastajia, jotka ovat aivan samalla kannalla kuin tuo »maaseutulainen toimittajakin», joka on tämän »Suomen Kansan» vastaava julkaisija. Ne henkilöt, jotka näkevät ettei suomalaisen kirjallisuuden nousukaudella kannata kerskailla, kysyvät nyt »Riimulta», kuka kirjailija meillä olisi päätään pidempi muita? Luulemme, että jos arvoisa »Riimu» kääntää etsivän katseensa kirjailijajoukkoomme, ei hän löydä sieltä ketään, joka vastaisi sellaisia kykyjä, että niistä voitaisiin sanoa »päätä pidempi».

Kirjallinen tuotantomme on varsin *runsas*, sen jokainen myöntää, mutta eri asia on, onko tuo julkaistu kirjallisuus *täysipitoista ja verrattavissa muiden maiden kirjallisuuteen.* Meidän täytyy häpeällä painaa päämme alas, ajatellessamme suomalaisia kirjailijauranuurtajia, jotka ovat nykypolvelle näyttäneet hyvää esimerkkiä. Heidän osoittamiaan suuntaviivoja ei kuitenkaan nykypolvi ole pystynyt seuraaamaan.

Kustantajat ottavat kustantaakseen lukuisat joukot kirjallisuutta, joka kylläkin käy hyvin kaupaksi ja jota luetaan, mutta ainostaan senvuoksi, ettei *parempaa ole saatavissa.* Sitä osoittaa sekin, että kirjamarkkinoilla myydään enimmin vanhojen, jo joukostamme poistuneiden kirjailijaimme tuotteita, ja luonnollisestikin joissakin tapauksissa, joskin vähimmässä määrässä, kysytään nykyaikaista — »modernia» — kirjallisuutta.

»RIIMU» ON MUUTENKIN JUTUSSAAN EKSYNYT. Ihmeteltävää kylläkin. Sillä hänen pitäisi vapaamielisessä äänenkannattajassaan olla myöskin mielipiteeltään itse vapaamielinen, eikä takertua vanhoillisten tavoin sellaisiin asioihin, jotka hän lopulta itsekin myöntää olevan korjaamisen tarpeessa.

Mutta ymmärrämme »Riimun» sangen hyvin. Hän on pakoitettu, kuten Helsingin Sanomat muutenkin, pysymään »sopivaisuuden» rajoissa. Helsingin Sanomain artikkelit muutenkaan *eivät koskaan sano mitään* ja siitä syystä sitä onkin pidetty aina tasapuolisena ja jokaiselle sopivana sanomalehtenä. Mutta sanomalehti ei tässä mielessä johdettuna täytä sitä tehtäväänsä, mikä sille kuuluisi, varsinkin pää-äänenkannattajaasemassaan. Se tällä tasapuolisella suhtautumisella kyllä saavutetaan, että lehteä suositaan ja sitä tilataan runsaasti, mutta ne epäkohdat, joita lehti voisi voimiensa mukaan korjata, jäävät sillensä. Menettely siis säilyttää olevia oloja, eikä niitä edistä, vaikka puolueen ohjelman mukaan sen pitäisi vallitsevia oloja ja hyviä virtauksia edistää.

TÄMÄ VALTALEHTIEN »ONHANSENIINKIN» POLITIIKKA juuri kaipaa tätä lehteä ja varmastikin se suunta saa kansan vilpittömän kannatuksen osakseen. Suomen kansa kaipaa paljoa parempia oloja ja kun ne ovat mahdollisia saavuttaa, tahtoo se voimakkaasti pyrkiä niihin. Vanhoillisia menettelytapoja kaikilla aloilla on joskus tukistettava. Muotomenot ovat karistettavat luonteviksi. Ja maamme asukkaille luotava paremmat elinmahdollisuudet. Vain rad'kaalista uudistustyötä tehden saavutetaan kaikkien inhimillisten olijoiden päämäärä: entistään parempi ja onnellisempi olotila.

Työssä yhteiskunnallisten pyrkimysten tukemiseksi on julkisella sanalla korvaamaton merkitys. Sen vuoksi annamme arvoa, satojentuhansien meihin yhtyessä, sellaiselle sanomalehdelle, joka ei kursaile hyviin päämääriin pyrkiessään.

Toivotamme menestyksellistä jatkoa alkaneelle suurelle tehtävälle.

Eeron poika.

RYHTYKÄÄ TÄMÄN LEHDEN ASIAMIEHEKSI!

Näyttäkää se naapureillenne, ottakaa heidän tilauksensa ja lähettäkää ne perille.

Suomen liikemiehet.

Onko Teidän mielestänne esim. nykyinen ilmoitustilanne maassa terveellä pohjalla. Eikö sensijaan, että nykyisin monisatalukuinen enemmän tai vähemmän keinotekoisesti pystyssä pidettävä päivä- ja aikakauslehdistö rasittaa talouselämää ilmoitusvaatimuksillaan, olisi pyrittävä siihen, että maan lehdistöä olisi tiivistettävä. Muutamia suuria ja voimakkaita lehtiä, joissa kannattaisi ilmoittaa, ja jotka lehdet myös pystyisivät täysin pätevästi täyttämään vaativan tehtävänsä maan henkisen ja taloudellisen elämän valvojina.

Tämän lehden ohjelmaan kuuluu myös tämän asian ajaminen.

SUOMEN KANSA

Vapaa kansallinen sanomalehti

Tilaushinta on tältä vuodelta 30:—, alkupuolivuodelta 15:—, yksityisnumerot 1:—. Asiamiehiksi otetaan kaikkialle maahan luotettavia henkilöitä hyvillä palkkioehdoilla.

Lehden postiosoite: SUOMEN KANSAN toimitus, Jyväskylä.

Vastaava toimittaja V. Mäkipuro.

Jyväskylä, K. J. Gummerus Oy. Kirjap.